

1

Blauw is de enige kleur die de Donau nooit heeft. Leigrijs, modderig bruin, vuil roest, zweterig kaki – al deze en de meeste tussenliggende schakeringen frustreren de dromen van elke romanticus die aan haar oever staat. Zo nu en dan, waar boten zich verzamelen, verwerft ze een soort olieachtige glans wanneer de zon op een laag verloren brandstof schittert en de rivier de iriserende tinten van een duivenkeel krijgt. Als op een donkere avond de wolken de sterren verbergen, is ze zo zwart als de nacht. Maar daar, in Midden-Europa, bij de wisseling van het millennium, kost het wat meer dan een stuiver om overgezet te worden.

Zowel vanaf het land als het water ziet de kleine scheepswerf er verlaten en verwaarloosd uit. De rottende spanten van een paar boten en roestende delen van oude machines wier voormalige functies een mysterie zijn, waren alles wat gezien kon worden door de gaten in de planken van de hoge hekken. Iedereen die nieuwsgierig genoeg zou zijn geweest om zijn auto stil te zetten op het rustige achterafweggetje en door het hek te gluren, had gedacht weer een begraafplaats voor een ter ziele gegane communistische onderneming te zien.

Maar er was geen bepaalde reden waarom iemand nieuwsgierig zou zijn naar dit afgelegen oord. Het enige raadsel was waarom iemand, zelfs in die onlogische totalitaire dagen, zou hebben gedacht dat het zin had om daar een bedrijf te vestigen. In een straal van zo'n twintig kilometer was geen enkele bewoonde plaats van enige betekenis. De paar boerderijen in de buurt hadden altijd te veel werk van de bewoners gevergd om winstgevend te kunnen worden; extra handen waren niet te vinden geweest. Toen de scheepswerf nog functioneerde, had het personeel ruim twintig kilometer met de bus moeten gaan om op

het werk te komen. Het enige voordeel was de ligging aan de rivier, afgeschermd van de hoofdstroom door een lange zandbank begroeid met wat struikgewas en een paar doorgebogen bomen, zodat duidelijk was uit welke richting de wind meestal kwam.

Dat bleef het belangrijkste pluspunt voor degenen die in het geheim gebruik maakten van dit duidelijk vervallen voorbeeld van industriële architectuur uit de slechte oude tijd. Want het was niet wat het leek. In plaats van een ruïne was het een vaste halteplaats van een reis. Wie de moeite had genomen om er wat beter naar te kijken, had bepaalde ongerijmdheden opgemerkt. Zoals de omheining, bijvoorbeeld, gemaakt van platen gewapend beton. Deze was in verrassend goede staat. Het prikkeldraad, dat langs de bovenkant liep, leek van heel wat recenter datum dan de val van het communisme. Het was niet veel om op af te gaan, maar het waren aanwijzingen voor diegenen die de taal van de misleiding goed verstonden.

Als zo iemand de ogenschijnlijk verlaten scheepswerf die avond in de gaten had gehouden, zou hij beloond zijn. Maar toen de glanzende zwarte Mercedes over het weggetje snorde, waren er geen nieuwsgierige ogen in de buurt. De auto stopte voor het hek en de bestuurder stapte uit, een ogenblik rillend toen hij de warme omgeving van de auto verruilde voor de koude, vochtige lucht. Hij zocht in de zakken van zijn leren jas en haalde een sleutelbos te voorschijn. Het kostte hem een paar minuten om de vier hangsloten, die hem niet vertrouwd waren, te openen, en toen zwaaiden de hekken geluidloos open onder zijn aanraking. Hij duwde ze helemaal naar achteren, liep toen haastig terug naar de auto en reed naar binnen.

Terwijl de bestuurder de hekken achter de Mercedes sloot, stapten twee mannen van de achterbank van de auto. Tadeusz Radecki strekte zijn lange benen, schudde de kreukels uit zijn Armani-pak en reikte in de auto naar zijn lange jas van sabelbont. De laatste tijd voelde hij de kou als nooit tevoren, en het was een kille avond; zijn adem kwam in kleine wolkjes uit zijn neusgaten. Hij trok het bont strak om zich heen en nam het tafereel in zich op. Hij was de laatste tijd wat magerder geworden, en in het bleke licht van de koplampen van de auto kwamen de sterke botten van zijn gezicht scherper naar voren en waren zijn heen en weer schietende ogen het enige teken van de vitaliteit daarachter.

Darko Krasic liep om de auto heen naar hem toe en bracht zijn pols omhoog om op zijn dikke gouden horloge te kijken. ‘Halftwaalf. De vrachtwagen kan hier elk moment zijn.’

Tadeusz neigde licht zijn hoofd. ‘Ik denk dat we de handel zelf in ontvangst moeten nemen.’

Krasic fronste zijn voorhoofd. ‘Tadzio, dat is geen goed idee. Alles is geregeld. Het is niet nodig dat je er zo direct bij betrokken bent.’

‘Dacht je dat?’ Tadeusz’ woorden klonken misleidend nonchalant. Krasic wist wel beter dan met hem in discussie te gaan. Door de manier waarop de baas zich de laatste tijd had gedragen, waren zelfs zijn naaste medewerkers niet bereid zich zijn woede op de hals te halen door hem tegen te spreken.

Krasic hief zijn handen op in een verzoenend gebaar. ‘Zoals je wilt,’ zei hij.

Tadeusz liep weg van de auto en begon over de werf te lopen; zijn ogen pasten zich aan de duisternis aan. In één opzicht had Krasic gelijk. Het was niet nodig dat hij zich direct met zijn zaken bemoeide. Maar op dit moment mocht hij niets als te vanzelfsprekend aannemen. Zijn denken was gevormd door zijn grootmoeder die, ondanks het adellijke bloed dat volgens haar door haar aders stroomde, net zo bijgelovig was geweest als de boeren die ze zo verachtte. Maar ze had haar irrationele overtuigingen met wat literaire zinspelingen aangekleed. Dus in plaats van de jongen te leren dat moeilijkheden in drieën komen, had ze gebruik gemaakt van Shakespeares adagium: ‘Als smart komt, komt ze nooit als één verkenner maar in cohorten.’

De dood van Katerina had smart genoeg moeten zijn. Tadeusz ging er prat op dat zijn gezicht nooit iets verraadde, in zakelijke noch persoonlijke relaties. Maar dat nieuws had zijn gezicht veranderd in een jammerend masker van pijn, waarbij de tranen in zijn ogen stroomden wanneer een stille schreeuw hem verscheurde. Hij had altijd geweten dat hij van haar hield; hij had alleen niet begrepen hoeveel.

Wat het erger had gemaakt, was dat het zo belachelijk was geweest. Zo typisch Katerina. Ze had in haar Mercedes SLK gereden met het dak omlaag. Ze had net van de ringweg van Berlijn de afslag naar de Kurfürstendamm genomen, dus had ze waarschijnlijk nog hard gereden, toen een motor uit een zijstraat voor haar schoot. In een wanhopige poging een botsing met de roe-

keloze rijder te voorkomen, was ze in de richting van het trottoir gezwaaid, had de macht over de krachtige sportwagen verloren en was tegen een kiosk geknald. Met hoofdwonden die te afschuwelijk waren om te bevatten, was ze gestorven in de armen van een ambulancebroeder.

De motorrijder was allang verdwenen geweest zonder zich bewust te zijn van het bloederig drama dat hij had veroorzaakt. Bij het daaropvolgende technisch onderzoek van de auto was een fout ontdekt in het antiblokkeersysteem van de Mercedes. Dat was in ieder geval de officiële versie.

Maar toen hij zijn eerste verdriet voldoende had verwerkt om weer te kunnen functioneren, was Tadeusz zich dingen gaan afvragen. Krasic, altijd de trouwe luitenant, had verteld dat er gedurende Tadeusz' tijdelijke afwezigheid een paar meer of minder subtiële pogingen waren geweest om zijn zaken over te nemen. Krasic, die stoïcijns geweigerd had zich door het verdriet van zijn baas te laten afleiden, had de bedreigingen meedogenloos aangepakt, maar zodra Tadeusz weer tekenen van leven toonde, had hij het hele verhaal aan hem voorgelegd.

Nu was bekend dat Tadeusz de motorrijder zocht. Aan de politiemensen die op zijn loonlijst stonden, had hij weinig gehad. Informatie van getuigen was schaars; het was allemaal zo snel gegaan. Het was net gaan regenen, dus hadden voorbijgangers met gebogen hoofd gelopen. In de onmiddellijke nabijheid waren geen bewakingscamera's geweest.

De privédetective die Tadeusz had ingeschakeld om de getuigen opnieuw te ondervragen, had iets meer ontdekt. Een jonge jongen die graag zelf op die motor had gezeten, had opgemerkt dat het om een BMW was gegaan. Nu wachtte Tadeusz ongeduldig tot zijn contacten bij de politie hem een lijst van mogelijke kandidaten zouden geven. Of haar dood nu een ongeluk was geweest of wrede opzet, iemand zou ervoor boeten.

Tadeusz wist dat hij zichzelf bezig moest houden terwijl hij wachtte. Gewoonlijk liet hij de directe uitvoering over aan Krasic en het kader van bekwame mensen dat ze in de loop der jaren hadden opgebouwd. Hij hield de grote lijnen in de gaten en hield zich niet met de details bezig. Maar hij was gespannen. Er hing iets dreigends in de lucht en het was tijd om zich ervan te verzekeren dat alle schakels in de keten nog net zo betrouwbaar waren als in de tijd dat ze het systeem hadden opgebouwd.

En het kon geen kwaad om de loopjongens zo nu en dan te laten weten wie de baas was.

Hij liep naar de waterkant en keek uit over de rivier. Hij kon net de lichten van een grote rijnaak ontwaren en hoorde het geluid van de motor over het water komen. Terwijl hij keek, manoeuvreerde de boot het smalle, diepe kanaal in dat hem bij de scheepswerf zou brengen. Achter zich hoorde Tadeusz de hekken weer opengaan.

Hij keek om en zag een gehavend busje naar binnen rijden. Het busje reed opzij en parkeerde naast de Mercedes. Enkele ogenblikken later hoorde hij het elektronische gepiep van een wagen die achteruitrijdt. Een grote containervrachtwagen draaide de scheepswerf op. Uit het busje kwamen drie mannen. Twee van hen liepen naar de werf, terwijl de derde, gekleed in het uniform van een Roemeense douanier, naar de achterkant van de vrachtwagen liep, waar de vrachtwagenchauffeur zich bij hem voegde. Samen verwijderden ze de douanezegels van de container, maakten de sloten los en lieten de deuren openzwaaien.

De container stond vol met kisten kersen in blik. Tadeusz' lip krulde bij de aanblik ervan. Wie haalde het in godsnaam in zijn hoofd om Roemeense kersen uit blik te eten, laat staan ze met vrachtwagens vol te importeren? Terwijl hij bleef kijken, begonnen de douanier en de chauffeur de kisten uit te laden. Intussen gleed de boot naar de werf, waar de twee mannen hem deskundig hielpen aan te leggen.

Al snel verscheen er een smalle doorgang tussen de kisten. Even was het stil, maar toen kwamen er mensen uit het gat, die op de grond sprongen. Verbijsterde Chinese gezichten glommen van het zweet in het gedempte licht dat van de auto's en de boot kwam. De mensenstroom vertraagde en kwam tot stilstand. Zo'n veertig Chinese mannen stonden dicht bij elkaar. Ze hielden bundels en rugzakken tegen hun borst geklemd en keken met angstige ogen naar de onbekende scheepswerf, als paarden die de geur van bloed ruiken. Ze bibberden in de plotselinge kou; hun dunne kleding bood geen bescherming tegen de kilte van de rivierlucht. Hun ongemakkelijke zwijgen was onbehaaglijker dan elk gebabbel had kunnen zijn.

De zachte wind voerde wat van de bedorven lucht uit de container in Tadeusz' richting. Hij trok zijn neus op van afkeer bij de gemengde geur van zweet, urine en ontlasting, allemaal over-

dekt door een scherpe chemische lucht. *Je moet wel wanhopig zijn om deze manier van reizen te kiezen.* Deze wanhoop had wel een belangrijke bijdrage geleverd aan zijn persoonlijke rijkdom, en hoewel hij het niet graag toegaf, had hij respect voor de mensen die de moed hadden om de weg naar de vrijheid te kiezen die hij bood.

Snel organiseerden de vrachtwagenchauffeur, de twee mannen uit het busje en de bemanning van de boot hun lading. Een paar Chinezen spraken genoeg Duits om als tolk te kunnen dienen en de illegalen werden al snel aan het werk gezet. Eerst haalden ze de kersen en de chemische toiletten uit de vrachtwagen en spoten ze hem schoon. Toen hij schoon was, vormden ze een menselijke ketting en verplaatsten kisten met ingeblikt fruit uit een container op de boot naar de vrachtwagen. Daarna klonnen de Chinezen aan boord van de boot en gingen, zo te zien zonder enige aarzeling, de nu lege container binnen. De mannen van Tadeusz bouwden één enkele laag van kisten tussen de illegalen en de containerdeuren en de douanier verzegelde de deuren zoals eerder de vrachtwagendeuren verzegeld waren geweest.

Het verliep allemaal even soepel, dacht Tadeusz met een zekere trots. De Chinezen waren op toeristenvisums naar Boekarest gekomen. Ze waren daar opgevangen door een van de mannen van Krasic en naar een pakhuis gebracht waar ze in de vrachtwagen waren gestopt. Een paar dagen daarvoor was de boot onder de ogen van douanefunctionarissen in de buurt van Boekarest volgestouwd met een volledig legale lading. Hier, op een afgelegen plek, hadden ze elkaar ontmoet en was de lading gewisseld. De boot zou er veel langer over doen dan de vrachtwagen om Rotterdam te bereiken, maar zou door de documenten en douanezegels minder snel doorzocht worden. Een nieuwsgierige functionaris met ernstige twijfels kon verwezen worden naar de plaatselijke douane, die toezicht had gehouden op het laden. En de vrachtwagen, die veel meer kans liep aangehouden en doorzocht te worden, zou met een onberispelijke lading de weg naar zijn bestemming vervolgen. Als iemand op het vliegveld of bij het pakhuis iets gezien had dat verdacht genoeg was om de autoriteiten te waarschuwen, zou niet meer gevonden worden dan een vrachtwagen vol ingeblikte kersen. Als iemand zou merken dat er met de Hongaarse douanezegels was geknoeid, zou de chauffeur dit gemakkelijk af kunnen doen als

vandalisme of een poging tot diefstal.

Toen de douanier terugliep naar de vrachtwagen, hield Tadeusz hem tegen. 'Een ogenblik. Waar is het pakje voor Berlijn?'

Krasic fronste zijn wenkbrauwen. Hij was al bijna gaan denken dat zijn baas twijfels had bij de Chinese heroïne die de illegalen hadden meegebracht als betaling voor een deel van hun reis. Er was geen reden voor Tadzio om iets te veranderen aan de organisatie die Krasic zo punctueel had opgezet. Geen enkele reden, behalve het absurde bijgeloof waar hij sinds de dood van Katerina aan ten prooi was gevallen.

De douanier haalde zijn schouders op. 'Vraag dat maar aan de chauffeur,' zei hij met een nerveuze grijns. Hij had de grote baas nooit eerder gezien, en het was een voorrecht waar hij geen enkele behoefte aan had. De meedogenloosheid van Krasic in naam van Tadeusz was legendarisch in de corrupte kringen van Midden-Europa.

Tadeusz trok een wenkbrauw op naar de chauffeur.

'Ik bewaar het in het kastje van de radio,' zei de chauffeur. Hij ging Tadeusz voor naar de cabine van de vrachtwagen en trok de radio uit het kastje. Er bleef een ruimte over die groot genoeg was voor vier luchtdicht verpakte koeken van samengeperst bruin poeder.

'Dank je,' zei Tadeusz. 'Het is niet nodig om jou hiermee op te zadelen tijdens deze rit.' Hij stak zijn hand erin en haalde de pakjes eruit. 'Je krijgt natuurlijk je geld.'

Krasic keek toe en zijn nekharen gingen overeind staan. Hij kon zich de laatste keer niet herinneren dat hij een grens was overgegaan met ook maar een jointje in zijn bezit. Het leek krankzinnig om met vier kilo heroïne door Europa te gaan rijden. Zijn baas mocht dan een neiging tot zelfvernietiging hebben, maar Krasic niet. Een gebedje mompelend tegen de Maagd Maria volgde hij Tadeusz terug naar de limousine.

2

Carol Jordan grinnikte in de spiegel van het damestoilet en stompte in de lucht in een stille juichkreet. Het gesprek had niet beter kunnen gaan als ze zelf het script had geschreven. Ze had haar huiswerk gedaan, en de vragen die gesteld waren, hadden haar de kans gegeven dat te laten zien. De commissie – twee mannen en een vrouw – had vaker dan ze had durven dromen geknikt en goedkeurend geglimlacht.

Twee jaar had ze naar deze middag toe gewerkt. Ze had haar baan als hoofd van de recherche van de afdeling Seaford van het korps East Yorkshire opgegeven om terug te gaan naar de Londense politie; daar had ze immers de beste kans om bij het elitekorps van de National Criminal Intelligence Service, de NCIS te komen. Ze had elke cursus over informatieanalyse gedaan die er maar bestond, en het grootste deel van haar vrije tijd opgeofferd aan lezen en research. Ze had zelfs een week van haar vakantie gebruikt om als stagiaire bij een particulier softwarebedrijf in Canada te werken dat gespecialiseerd was in programma's om misdaden met elkaar te vergelijken. Carol vond het niet erg dat haar sociale leven op een laag pitje stond; ze hield van haar werk en had zichzelf geleerd om daar tevreden mee te zijn. Ze ging ervan uit dat er geen rechercheur in het land te vinden was die meer van het onderwerp afwist. En nu was ze klaar om haar grote stap te zetten.

Haar referenties, dat wist ze, konden niet beter zijn. Haar voormalige chef, John Brandon, had er al lang geleden bij haar op aangedrongen om het directe politiewerk te verruilen voor het strategische gebied van inlichtingen en analyse. Aanvankelijk had ze zich hiertegen verzet, want hoewel haar eerste uitstapjes op dat terrein haar professionele reputatie meer dan goed hadden gedaan, hadden ze haar emotioneel in verwarring ge-